

Πήγα είδα

«Blue Velvet» με άρωμα πορνογραφίας

Ανεβαινόντας στη **Μικρή Σκηνή** της «**Στέγης**» στον πέμφο όροφο και έχοντας κατά νου τι θα δω, σκεφτόμουν ότι η επιλογή του χώρου ήταν απολύτως σωστή. Εκεί, κάπως καλυμμένα και κρυφά από τα μάτια του κόσμου θα ξεδιπλώνονταν μια ζωή σε άλλο σύμπαν, με άλλες αρχές. Ή αλλιώς η ζωή ως πορνογράφημα χωρίς όρια. Τουλάχιστον αυτή ήταν η αρχική διάθεση. Ανάμεικτο κοινό περίμενε να χτυπήσει το κουδούνι και έπιασα τον εαυτό μου -φαντάζομαι ότι και εκείνοι το ίδιο έκαναν- να αποζητώ στα βλέμματά τους τον λόγο της παρουσίας τους σε ένα έργο όπως είναι «Τα χρόνια της αθωότητας», το οποίο διαφημίστηκε ως «Βέβηλο. Πορνογραφικό. Ακράιο. Αυστηρώς ακατάλληλο για τους κάτω των 18».

Δύο αδέρφια, ένα αγόρι και ένα κορίτσι, παρακολουθούν από την κλειδαρότρυπα τους γονείς τους με μια φίλη, οι οποίοι με τη σειρά τους παρακολουθούν ένα τηλεοπτικό ριάλιτι μέσω του οποίου μπαίνουμε στον πορνογραφικό sci-fi πλανήτη «Νέα Γη», όπου εκτυλισσεται η πλοκή και αποτελεί τη βασική αρχή της εξώκοσμου κοινωνίας. Οποια γυναίκα προχωρεί σε λεσβιακό σεξ τιμωρείται. Μαστιγώνεται από τον ίδιο της τον γιο, με τον οποίο συνουσιάζεται στη συνέχεια. Αν δεν την ικανοποιήσει, η μητέρα θανατώνεται, εάν ναι, σφραγίζεται στο μπράτσο με το αρκτικόλεξο ΥΑΜ (Υιός Ασέλγει Μπτέρα). Θεωρείται ως δεδομένο ότι τα δύο αδέρφια που παρακολουθούν το σόου ερεθίζονται και εμπλέκονται σε παιχνίδια ενήλικων.

Το έργο αποτελεί ένα οπασμα από το πορνογράφη-

μα του Δούκα Καπάντιαν «Η αυτοκράτειρα». Δεν κινείται σίγουρα στο πλαίσιο της ερωτικής και πολιτικής ουτοπίας ενός Εμπερικού, ούτε στο αγωνιώδες ερωτογραφικό τιμωρητικό περιβάλλον του Ντε Σαντ. Τα πάντα εδώ ρέουν ανώδυνα, φυσικά... σαν ένα «Blue Velvet» από την ανάποδη. Φωτεινό. Οπου το σεξ μπορεί να εκδηλώνεται όπως θέλουμε, στα όρια της ανίας, ανάμεσα σε δεκάδες τσάγια με γεύση πικραμύγδαλου ή τζιντζερ, ούισκι και γάλακτος. Εναλλαγή συντρόφων με σάουντρακ λαϊκά άσματα από Μυτιληναίο και Μαρινέλλα και βασικό μόντο ότι η πόνη δεν περιέχει ιαπωνικά κανενός είδους αλληγορία, δεν παρέχεται έτσι απλόχερα επειδή δεν μπορείς να εκφραστείς αλλιώς σε περιόδους κρίσεων και αναταραχών, αλλά χάριν ενός ελευθέρου παι-

χνιδιού. Προφανώς ο σκηνοθέτης Βασίλης Νούλας με την ομάδα Nova Melancholia ήθελε απεγνωσμένα να αποφύγει τη σοβαροφάνεια. Ήταν όμως στιγμές που τα σεξουαλικά παιχνίδια καταλήγουν γκροτέσκο και, παρά τα δεκάδες προειδοποιητικά σήματα, το γυμνό ή το σεξουαλικό περιεχόμενο δεν σκανδαλίζει περισσότερο απ' ό,τι άλλες παραστάσεις του παρελθόντος που διόλου τέτοια πρόθεση δεν είχαν. Μια '70s σοφτ πορνό αισθητική, όπου μάλιστα το ανδρικό μόριο δεν εκτίθεται, όπως επιβεβλημένα συμβαίνει αντίστοιχα με τα γυναικεία όργανα. Υπέροχα τολμηροί οι ηθοποιοί και ο Κώστας Κουτσογιάννης με έναν από τους καθαρούς λόγους που έχω ακούσει εδώ και χρόνια στο θέατρο σε αυτό το ανάλαφρο ντιβερτιμέντο.

Σ. Δ.